

[Statsministeren]

alle de opgaver, vi gerne ønsker løst, f.eks. alle de opgaver, som fru Alice Faber var inde på skulle løses. Hun var sådan set hele raden rundt. Jeg håber som sagt, at det lykkes.

Jeg skal ikke afgøre, om dansk politi skal have vandkanoner eller ej. Jeg vil kun sige: min umiddelbare fornemmelse af dette synspunkt, som hr. Lawaetz gør sig til talsmand for, er simpelt hen, at vi hermed er med til at optrappe de modsætninger, der findes i samfundet, og hjælper til lige præcis at gøre modsætningerne større, end de behøver at være. Fordi man gør det i andre lande, er det ikke sikkert, det er godt. Det viser sig jo, at i de lande, hvor vi ser dem anvendt på TV, har de ikke fået mindre uro, men måske snarere mere.

Som sagt, jeg skal ikke her tage stilling til det. Jeg vil kun advare imod den almindelige tro på, at mere mekanik til at bekæmpe op-tøjer er det eneste middel til at få styr på tingene. Det tror jeg ikke på.

Hr. Nør Christensen mindedes vores fælles oplevelse ved det fremskudte dige i Sønderjylland og kom i øvrigt ind på en lang række betragtninger. Det er mig umuligt at svare på alle de synspunkter, der dér kom frem. Jeg må dog sige, at jeg føler – man har vel lov til at give udtryk for, hvad man føler – at ånden i det, som hr. Nør Christensen fremkom med, var så indædt, at det derved i virkeligheden blev betænkeligt og farligt. At vi med de forudsætninger, som hr. Nør Christensen opregnede, skulle støtte politiet, vil jeg ikke skrive under på. Derimod vil jeg sige, at vi naturligvis skal støtte politiet i, hvad jeg vil kalde en fast, men også en human måde at søge at løse problemerne på. Det kunne da være, at vi kunne mødes dér, men meget af det, der i øvrigt blev sagt, gav mig en fornemmelse af, at det var en alt for indædt holdning, der dér kom til udtryk.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at det sker jo verden over, og så sagde hr. Bernhard Baunsgaard: det er os, der har magten til at indrette samfundet bedre. Ja, det er det, vi strides om, Gud ved hvor mange dage hele året rundt i dette folketing. Jeg kan kun sige, at vi har magten, men det kniber altså lidt med at blive enige om, hvad der skal til. Nogle af de ting, vi kan gøre, findes i marts-pakken og i en lang række andre forslag. Jeg håber, de kan blive vedtaget.

Hr. Wilhjem mente, vi burde være lykkelige over, at der var unge, der var aktive. Jeg vil sige, vi skal være lykkelige over, at de unge er aktive og viser interesse for samfundsproblemerne, men vi må ikke falde i den grøft, at vi finder det berettiget, at man f.eks. anvender vaskekummer og toilet-kummer og mange andre voldelige metoder til at få sine synspunkter presset igennem med.

Fru Inge Krogh var inde på børns opdragelse, den manglende forældreomsorg, som hun mente der var tale om. Det tror jeg ikke jeg kan kommentere yderligere. Jeg tror, det kan være udmærket, at pædagoger og forældre supplerer hinanden. Men det er klart, at der også i det samfund, vi har, er nogle, der får for lidt af det ene og for lidt af det andet. Det er klart, det er et problem.

Fru Birgith Mogensen sagde, at politiet selv må vælge fremgangsmåden. Det er jeg enig i. Men også i hendes indlæg var der nogle synspunkter i øvrigt, som jeg ikke uden videre kan skrive under på.

Lad mig slutte med at sige, at der for mig ikke er nogen tvivl om, at der er yderliggående elementer, også i vores samfund, både på det yderste højre og på det yderste venstre, og de fristes til stadighed til at bringe yderliggående metoder i anvendelse. Tilsyneladende er det det yderste venstre, der i disse spørgsmål har været fremme. Derfor må jeg sige: det er det, vi politisk må advare imod. Fornuften skulle vi gerne holde fangen. Vi skal ikke reagere på den slags aktioner med en så totalt modsat, voldsom holdning, at vi i virkeligheden får den optrapning, som der er risiko for, og som betyder, at vi går over i tilstande, som vi kender i andre lande. Derfor er regeringens holdning en åben og tolerant holdning over for det, der sker. Men selvfølgelig er der en kant, en grænse, og det er den, jeg har markeret i det, jeg sagde allerede i mit første indlæg.

Med disse ord har jeg sådan nogenlunde, håber jeg, svaret på de mange indlæg, der har været.

Knud Lind (FP):

Indledningsvis vil jeg sige, at jeg håber, det yderste højre med denne debat ligesom har forsøgt at få skabt en forståelse, også hen over midten. Jeg mener, det har været en sober debat, i særdeleshed for statsministeren.